

vere, forekommer mig ikke at være bleven oplyst derved, at der har fundet en saa stor Indførsel af disse Sukkere Sted. Naar dernæst den ærede Taler bemærkede, at det var en stor Uretfærdighed, at saaledes de bedre Sukkere skulde fortoldes paa samme Maade som de Sukkre, der være adskilligt ringere i Kvalitet, saa er dette en Betragtning, som jeg overhovedet ikke kan gaa ind paa. Jeg tror, at denne Tale om Uretfærdighed i saadanne Forhold Intet har at betyde. Vi vide jo alle, at vore Toldsatser overhovedet slet ikke ere bestemte efter Værdien og efter Varesnes Kvalitet, men ganske i Almindelighed bestemte efter Vægten; og der gives ganske vist langt mere paa-faldende Uforholdsmæssigheder med Hensyn til andre Varesorter, end der findes, hvad Sukkeret angaar. Det forekommer mig derfor, at der her slet ikke kan være Tale om nogen Uretfærdighed. Finder man det ufordelagtigt at indføre en vis Vare til en af Lovgivningen fastsat Toldsat, saa undlader man at indføre den. Ved de Bestemmelser, man tager om, hvilke Varer man skal indføre, tager man Hensyn til Toldsatserne, og der kan ikke, i det Mindste ikke fra dette Standpunkt, være Tale om Uretfærdighed, hvad der alene kan være Tale om, er, at en saadan Fastsettelse kan være mere eller mindre økonomisk hensigtsmæssig. Noget ganske Andet er det, naar man siger, at ved en vis Toldsat bliver en Vare altfor meget fordyret for Konsumenterne; men fra det Synspunkt, som den ærede Taler tog Sagen, forekommer det mig, at der ikke i Virkeligheden kan være Tale om nogen Uretfærdighed i, at Tolden for visse Varer ansættes høit i Forhold til andre. — Den ærede Taler bemærkede, at, naar man ikke vilde gaa ind paa hans Forslag om at optage den af ham ny foreslaaede Position for Sukker mellem Nr. 15—19, da vilde det være et ligefrem Tab for Statskassen af 80,000 Kr. Saaledes vil det dog paa ingen Maade kunne siges. Man kan dog ikke sige, at man ved at undlade at forhøje den bestaaende Toldsat tilføjer Statskassen et vist Tab. Ved at forhøje den Toldsat, som der her er Tale om, og hvorunder der vitterlig skal indbefattes en meget betydelig Del Sukkere, der gaa over i den umiddelbare Konsum, nemlig de saakaldte Fariner, paa-lægges man jo Konsumenterne en saa meget større Afgift; man fordyrer Sukkeret jo for Konsumenterne, og vil man kalde det et Tab for Statskassen, at man undgaar denne Fordyrelse, saa kan man jo kalde det saaledes, men denne Argumentation kan jeg ikke anse for at have noget Synderligt at betyde. Noget Andet er det naturligvis, for saavidt den ærede Taler mener, at ontrent Halvdelen af denne Sum skulde gaa over i Raffinadørernes Lomme, idet nemlig Halvdelen af dette Sukker skulde blive anvendt som Raaprodukt ved Raffineringen. Hvad dette angaar, skal jeg ikke have nogen bestemt Mening. Jeg tror,

saaledes som den høitærede Finantsminister udtalte sig, at det utvivlsomt til de forskjellige Tider er meget forskjelligt, hvilke Arter af Sukkere der anvendes til Raffinering; det kommer meget an paa Handelskonjunkturerne, undertiden kan man anvende finere Sukkere i større Kvantum og undertiden i mindre. Regelmæssigt er det, at man anvender en vis Blanding af forskjellige Sukkesorter; men i ethvert Tilfælde synes det mig, at den Betragtning, hvorvidt dette vilde være til Gavn for Raffinadørerne, snarere maatte have Indflydelse i en anden Retning, nemlig paa Spørgsmaalet om, hvilken Bessyttelsestold der burde sættes for Raffinadørerne, meget snarere; end at der i og for sig skulde foranledige, at man satte en egen Toldposition for disse Sukkere, hvortil man ellers ikke har nogen Anledning.

Hvad det sidste Punkt angaar, nemlig Spørgsmaalet om Bessyttelsestolden, da skal jeg endnu tillade mig at sige et Par Ord derom. For Udvalgets Flertal har det staaet klart, at det ikke kunde foreslaa Andet, end hvad det har foreslaaet, nemlig at følge Regjeringen i at ansætte den nye Told for raffinerede Sukkere til 12,5 Dre pr. \mathcal{R} , som er det Forslag, der blev vedtaget af Landstinget ifjor. Vi have ikke kunnet finde nogen tilstrækkelig Grund til at forlade dette Forslag, navnlig efter at Regjeringen nu har tiltraadt det. Det er en given Sag, at Udvalgets Flertal paa ingen Maade er af den Mening, at der bør ydes en større Bessyttelse end den, der i Virkeligheden maa siges at være nødvendig, for at den paagjældende Industri her skal kunne trives; men Bessyttelsen deraf er en overmaade stor og vanstelig Sag, og naar man ser, at den Sukkerkommission, der i sin Tid har været nedsat, og som her er blevet omtalt, har været meget i Tvivl, om det egentlig var tilladeligt at gaa saa dybt ned, som der nu er blevet foreslaaet, saa forekommer det mig, at man maa være i høi Grad betænkelig ved af Hensyn til Beregninger, som man kan opstille paa Papiret efter foreliggende Data, men om hvilke man dog ikke selv har nogen grundig Erfaring, at afvige fra, hvad der er blevet foreslaaet. Jeg kan ikke lade være at bemærke, at det jo er meget betydelige Interesser, der her er Tale om. Saa vidt jeg veed, er det Kvantum Sukker, der aarlig raffineres i de forenede Sukkerfabriker her i Landet, henved 15 Millioner \mathcal{R} , og naar man vil have, at de skulle tvinges til at nedsætte Prisen paa Sukker med 1 Dre pr. \mathcal{R} — og det er jo det, som man vil ved Bessyttelsestoldens Nedsættelse; opnaar man ikke det, er den hele Foranstaltning jo ikke til nogen Nytte — saa vil man se, at dette er en Formindstelse i Indtægten for disse Fabriker af 15,000 Kroner om Aaret; med andre Ord: da det er en Kapital af 5 Millioner der stikker deri, vil det være en mindre Indtægt